

In the Window, Between Two Worlds על פתח ביתו מבחוץ

Rabbinic Holiday Webinar

Rabbi Dani Segal
December 14, 2016

1. BT Shabbat 23b

Raba said: It is obvious to me [that if one must choose between] the house light and the Hanukkah light, the former is preferable, on account [of the importance] of the peace of the home; [between] the house light and [wine for] the Sanctification of the Day, the house light is preferable, on account of the peace of the home. Raba propounded: What [if the choice lies between] the Hanukkah lamp and the Sanctification of the Day: is the latter more important, because it is permanent; or perhaps the Hanukkah lamp is preferable, on account of advertising the miracle? After propounding, he himself solved it: The Hanukkah lamp is preferable, on account of advertising the miracle.

אמר רבא, פשיטא לי: נר ביתו ונר חנוכה - נר ביתו עדיף, משום שלום ביתו. נר ביתו וקידוש היום - נר ביתו עדיף, משום שלום ביתו. בעי רבא: נר חנוכה וקידוש היום מהו? קידוש היום עדיף - דתדיר, או דילמא: נר חנוכה עדיף, משום פרסומי ניסא? בתר דאבעיא הדר פשטה: נר חנוכה עדיף, משום פרסומי ניסא.

2. Masechet Soferim 20:3

It is a mitzvah to place the Hanukkah lamp at the door frame close to the public, so that the mezuzah will be at the right-hand side, and the Hanukkah lamp on the left, to fulfill what was written: *How fair and how pleasant art thou* (Song of Songs 7:7). And "how pleasant" refers to the Hanukkah lamp. And we light the candles according to Beit Hillel, since we increase in holiness rather than decrease.

נר חנוכה מצוה להניחו בפתח הסמוך לרשות הרבים, שתהא מזוזה בימין, ונר חנוכה בשמאל, לקיים מה שנאמר, מה יפית ומה נעמת, מה יפית במזוזה, ומה נעמת בנר חנוכה. ונרות, כבית הלל, משום מעלין בקודש ולא מורידין, כעין ימים היוצאים."

3. Mishnah Shabbat 1:1

The carryings of the Shabbat are two, which are four inside, and two, which are four outside. How? The poor man stands outside and the householder inside; the poor man extended his hand inside, and put within the hand of the householder, or he took from it and he brought forth – the poor man is liable and the householder is

exempt. The householder extended his hand outside and put within the hand of the poor man, or he took from it and brought in – the householder is liable and the poor man is exempt. The poor man extended his hand inside and the householder took from it, or he put within it and he brought forth – both of them are exempt. The householder extended his hand outside and the poor man took from it, or he put within it and he brought in – both of them are exempt.

יצאיות השבת. שְׁתִּים שֶׁהן אֶרְבַּע בְּפָנִים, וְשִׁתִּים שֶׁהן אֶרְבַּע בַּחוּץ. כִּיצַד. הָעֲנִי עוֹמֵד בַּחוּץ וְבֵעַל הַבַּיִת בְּפָנִים, פָּשַׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל בֵּעַל הַבַּיִת, אוֹ שֶׁנָּטַל מִתּוֹכָהּ וְהוֹצִיא, הָעֲנִי חָיֵב וְבֵעַל הַבַּיִת פְּטוּר. פָּשַׁט בֵּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לְחוּץ וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל עֲנִי, אוֹ שֶׁנָּטַל מִתּוֹכָהּ וְהִכְנִיס, בֵּעַל הַבַּיִת חָיֵב וְהָעֲנִי פְטוּר. פָּשַׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנָטַל בֵּעַל הַבַּיִת מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנָּתַן לְתוֹכָהּ וְהוֹצִיא, שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִין. פָּשַׁט בֵּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לְחוּץ וְנָטַל הָעֲנִי מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנָּתַן לְתוֹכָהּ וְהִכְנִיס, שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִין :

4. Song of Songs, 7:7

How fair and how pleasant art thou, O love, for delights!

מִה יָפִית וּמִה נְעֻמָּת אַהֲבָה בְּתַעֲנוּגִים :

5. Shir haShirim Rabbah 7:7

How fair and how pleasant art thou – How fair art thou in the performance of religious commandments, and how pleasant in the exercise of charity! How fair art thou in affirmative commandments and how pleasant with negative commandments! How fair art thou with the commandments of the house, with the distribution of terumah and tithes, and how pleasant art thou with the commandments of the field, with gleanings, forgotten sheaf and corner, with the tithe of the poor and renunciation of ownership!

– מִה יָפִית וּמִה נְעֻמָּת –
מִה יָפִית בְּמִצְוֹת, וּמִה נְעֻמָּת בְּגִמְלוֹת חֲסָדִים,
מִה יָפִית בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה, וּמִה נְעֻמָּת בְּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֵׂה,
מִה יָפִית בְּמִצְוֹת הַבַּיִת בְּחִלּוֹק תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת, וּמִה נְעֻמָּת בְּמִצְוֹת הַשָּׂדֶה בְּלִקַּט שְׂכַחַהּ וּפֹאֵה וּמַעֲשֵׂר עֲנִי וְהַהֲפָקָר

6. Shulchan Aruch, Orah Hayyim, 681:1

When Shabbat is concluded, we don't perform the *Havdalah* ceremony over them because it is forbidden to benefit from the Chanukah candles. We also do not make the blessing over the (*Havdalah*) candle until it is already lit.

בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת אֵין מְבַדְּלִין בְּנֵר חֲנוּכָה, שֶׁאֵין נֶהֱנִים לְאוּרוֹ וְאֵין מְבָרְכִין עַל הַנֵּר עַד שִׂיאֹתָיו לְאוּרוֹ

7. BT Tractate Shabbat 22a

Rab Judah said in R. Assi's name: One must not count money by the Hanukkah light. When I state this before Samuel, he observed to me: Has then the lamp sanctity? R. Joseph demurred: Does blood possess sanctity? *For it was taught (Lev. 17): he shall pour out [the blood thereof], and cover it [with dust]:* wherewith he pours out, he

must cover, i.e., he must not cover it with his foot, so that precepts may not appear contemptible to him. So here too it is that precepts may not appear contemptible to him.

אמר רב יהודה אמר רב אסי אסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה. כי אמריתה קמיה דשמואל, אמר לי: וכי נר קדושה יש בה! מתקיף לה רב יוסף: וכי דם קדושה יש בו? דתניא: (ויקרא יז) ושפך וכסה - במה ששפך יכסה, שלא יכסנו ברגל, שלא יהו מצות בזויות עליו. הכא נמי - שלא יהו מצות בזויות עליו.

8. Genesis 1:1-5

When God began to create heaven and earth—²the earth being unformed and void, with darkness over the surface of the deep and a wind from God sweeping over the water—³ God said, “Let there be light”; and there was light. ⁴God saw that the light was good, and God separated the light from the darkness. ⁵God called the light Day, and the darkness He called Night. And there was evening and there was morning, a first day.

(א) בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: (ב) וְהָאָרֶץ הַיְתֵה תֵהוּ וְנָהוּ וְחָשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם: (ג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אור וַיְהי אור: (ד) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחָשֶׁךְ: (ה) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחָשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהי עֶרֶב וַיְהי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

9. Genesis Rabbah 2:4

R. Simeon b. Lakish applied the passage to the [foreign] Powers. *Now the earth was tohu* symbolizes Babylonia: Beheld the earth, and, lo it was *tohu* 'waste' (Jer. 4:23); And *vohu* symbolizes Media: They hastened to bring Haman (Esther 6:14). And darkness symbolizes Greece, which darkened the eyes of Israel with its decrees, ordering Israel, “Write on the horn of an ox that ye have no portion in the God of Israel.” *Upon the face of the deep* — this wicked State: just as the great deep cannot be plumbed, so one cannot plumb [the depths of iniquity of] this wicked State. *And the spirit of God hovered*: this alludes to the spirit of Messiah, as you read, And the spirit of the Lord shall rest upon him (Isa. 11:2). In the merit of what will [this spirit] eventually come?

ר' שמעון בן לקיש פתר קרייה במלכויות (-פירש כי כוונת הפסוק להודיע את שעתיד להתרחש לישראל על ידי מלכויות העולם), והארץ היתה תהו - זו בבל. 'ראיתי את הארץ והנה תהו' (ירמיה ד כג), 'ובהו' - זה מדיי ויבהילו להביא את המן (אסתר ו יד), 'וחשך' - זו יוון שהחשיכה עיני ישראל בגזרותיה שהיתה אומרת לישראל כתבו בקרן שור שאין להם חלק באלהי ישראל, 'על פני תהום' - זו מלכות הרשעה הזו, מה תהום הזה אין לו חקר כך מלכות הרשעה אין לה חקר, 'ורוח אלהים מרחפת' - זה רוחו של משיח...

10. Rashi on Genesis 1:4

And God saw the light that it was good, and God caused a division (Gen. 1:4). Here, also, we must depend upon the statement of the Aggadah (Haggigah 12a): He saw that the wicked were unworthy of using it (the light); He, therefore, set it apart, reserving it for the righteous in the world to come. But according to the plain sense,

explain it thus: He saw that it was good, and that it was not seemly that light and darkness should function together in a confused manner. He therefore limited this one's sphere of activity to the daytime, and this one's sphere of activity to the nighttime.

אף בזה אנו צריכין לדברי אגדה (חגיגה יב.), רָאָהוּ שאִינו כדאי להשתמש בו רשעים, והבדילו לצדיקים (בכ"י ליתנהו) לעתיד לבא. (כי לא יכול הבדל רק בדברים המתערבים, ואור וחושך הם העדר וקנין וא"א חיבורם בעת מן העתים) ולפי פשוטו כך פרשהו, ראהו כי טוב, ואין נאה לו ולחשך שיהיו משתמשים בערבוביא, וקבע לזה תחומו ביום ולזה תחומו בלילה :

11. Exodus Rabbah 35:1

And thou shall make the board for the Tabernacle (Exodus 26:15). Thus it is written, The trees of the Lord have their fill, the cedars of Lebanon, which He hath planted (Ps. 104:16). The Holy One, blessed be He, created many things in His world, but the world being unworthy to have the use of them, He hid them away from the world. The example is the light created on the first day, for R. Judah b. R. Simon said: Man could see with the help of the light created on the first day from one end of the world to the other. When God, however, foresaw the generation of Enosh and the generations of the Flood and of the Division of races who corrupted their actions, He hid it from them, as it says, But from the wicked their light is withholden (Job 38:15). For whom did He store it away? For the righteous in the time to come, as it says, And God saw the light, that it was good (Gen. 1:4). What is the meaning of 'That it was good'? He saw that its light was very good for the world and never caused harm, as does the sun. Where did He store it away? In the Garden of Eden [i.e. Paradise], for it says, Light is sown for the righteous (Ps. 97:11).

ועשית את הקרשים למשכן, הה"ד (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע, הרבה בריות ברא הקב"ה בעולמו ולא היה העולם ראוי להשתמש בהן וגנזן הקב"ה מן העולם, ואיזה זה אור שנברא ביום ראשון, דא"ר יהודה בר סימון, האור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו, כיון שנסתכל הקב"ה בדורו של אנוש ובדור המבול ובדור הפלגה שמעשיהם מקולקלים עמד וגנזו מהן שנא' (איוב לח) וימנע מרשעים אורם, ולמי גנזו לצדיקים לעתיד לבא שנאמר (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב מהו כי טוב

Supplementary Hebrew Sources

1. Sefat Emet on Hanukkah

1. שפת אמת בראשית לחנוכה

למה קבעו המצוה אצל הפתח ? הוא לרמז כי ימי חנוכה הם פתח והתחלה לגאולה שלימה שתהיה במהרה בימינו.

והכלל כי לעולם אין השי"ת מניח את בני ישראל בלי נקודה טמונה שלא יהיה נפילה שלימה ח"ו. לכן קודם חורבן הבית נשאר הארה מעבודת ביהמ"ק נרות חנוכה שהם רמז למנורה כמ"ש הרמב"ן ז"ל פ' בהעלותך על שלך לעולם קיימת.

לכן נקי חנוכה כמו חנוך לנער על פי דרכו שהוא הכנה וחינוך לידע איך לקיים נרות המנורה בביהמ"ק עצמו שיבנה במהרה בימינו.

ועל פתח זה אמרו חז"ל פתחו לי כחודה של מחט הוא פתח ושער קטן שיש לעולם אף בתוך כל הסתרות שבעולם ובהתחזקות בני ישראל בזאת השער הקטן יפתח להם פתחו של היכל ואולם במהרה בימינו. והבן אלה הדברים :

2. Chayei Moharan (R. Nathan of Breslov)

2. מעשה מאורח בעל כנפיים - חיי מוהר"ן, סיפורים חדשים, פ"ה תקס"ט. א' דחנכה

אחר הדלקת נר חנכה בלילה אורח נכנס לבעל הבית. ושאל לבעל-הבית מאין פרנסתך? והשיב לו אין לי פרנסה קבועה בביתי רק מחיתי מן העולם. ושאל לו מה אתה לומד? והשיב לו. והיו משיחים יחד. עד שנקנסו בתוך שיחת דברים היוצאים מן הלב, והתחיל הבעל הבית להשתוקק ולהתגעגע מאד איך משיגים ומגיעים לאיזה דבר מעלה שבקדשה. אמר לו האורח אני אלמד עמך. ותמה הבעל הבית והתחיל לחשב אולי אינו בן אדם קלל. אך חזר וראה שהוא מדבר עמו כדרך בני אדם. אך תכף נתחזק האמונה אצלו להאמין בו. והתחיל תכף לקרוא רבי, ואמר לו קדם כל אני מבקש ללמד מכם איך להתנהג בכבודכם ואין צריך לומר שאפגם ממש בכבודכם חס ושלום רק אף-על-פי-כן בן אדם קשה לו להזהר לגמרי פראוי, על-כן אני רוצה שתלמדוני איך לנהג בכבודכם. והשיב לו פנאי לי פנאי, בעת אחר אבוא אצלך ואלמדך זאת, וכעת אני צריך לילך מכאן. ואמר לו גם על זה אני צריך ללמד מכם כמה אני צריך ללוות אתכם, ואמר לו עד אחר הפתח והתחיל לחשב איך אצא עמו כי בעת אני עמו בין הבריות ואם אצא עמו לבדו מי יודע מי הוא ושאל לו ואמר לו יש לי פחד לצאת עמכם השיב לו אם אני יכול כזאת ללמד עמך. גם עתה אם ארצה לעשות לך איזה דבר מי ימחה בידי. ויצא עמו מן הפתח. ואזי תכף חטף אותו והתחיל לפרח עמו, והיה קר לו ולקח מלבוש ונתן לו, ואמר לו קח זה המלבוש וייטב לך ויהיה לך אכילה ושתיה וכל טוב ותשב בביתך ופרח עמו.

בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו. ולא היה מאמין בעצמו שהוא בביתו, אך הסתפל והנה הוא מדבר עם בני אדם ואוכל ושותה כדרך העולם, בתוך כך חזר והסתפל והנה הוא פורח כבתחלה, חזר והסתפל והנה הוא בביתו, חזר והסתפל והנה הוא פורח, וכן היה מתנהג זמן רב. אחר כך הוריד אותו בין שני הרים בגיא ומצא שם ספר והיו בו צרופי אותיות אז"ח הוא ד' וכו' והיה מצטרף בהספר פלים ובתוך הפלים היו אותיות. גם היה בתוך הפלים אותיות של הפלים שיכולין לעשות על ידם אלו הפלים והיה לו חשק מאד ללמד את הספר. בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו, חזר והסתפל והנה הוא שם, והתישב עצמו לעלות אל החר אולי ימצא שם איזה ישוב. וכשבא אל החר ראה עומד שם אילן של זהב עם ענפים של זהב ועל הענפים תלויים פלים כמו אלו הפלים המצטרין בספר, ובתוך הפלים היו פלים שעל ידם עושים אלו הפלים. והיה חפץ לקח משם הפלים ולא היה יכול, מחמת שהיו נסבכים שם על הענפים שהיו בעקמימיות. בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו. והיה לו פליאה גדולה מה זאת שהוא פעם בכאן ופעם שם. והיה חפץ לספר זאת לבני אדם אך איך מספרין פליאה כזו לבני אדם מה שאין ראוי להאמין. בתוך כך הסתפל מן החלון וראה את האורח הנ"ל והתחיל לבקש אותו מאד שיבוא אצלו, ואמר לו אין לי פנאי כי אני הולך אצלך. אמר לו זה בעצמו נפלא בעיני. הרי אני כאן ומה זה שאתם הולכים אצלי? השיב לו בשעה שנתרצית לילך עמי ללוות אותי מן הפתח אז לקחתי ממך הנשמה ונתתי לה לבוש מן הגן עדן התחתון והנפש רוח נשאר אצלך. ועל-כן כשאתה מדבק מחשבתך לשם אתה שם ואתה ממשיך הארה ממנו אליך, וכשאתה חוזר לכאן אתה כאן. ואיני יודע מאיזה עולם הוא, מעולם טוב הוא בודאי ועדין לא נגמר ולא נסתיים:

Supplementary English Source

"The Little Prince" by Antoine de Saint-Exupéry, Chapters 13-14

The fourth planet belonged to a businessman. This man was so much occupied that he did not even raise his head at the little prince's arrival.

"Good morning," the little prince said to him. "Your cigarette has gone out."

"Three and two make five. Five and seven make twelve. Twelve and three make fifteen. Good morning. Fifteen and seven make twenty-two. Twenty-two and six make twenty-eight. I haven't time to light it again. Twenty-six and five make thirty-one. Phew! Then that makes five-hundred-and-one million, six-hundred-twenty-two-thousand, seven-hundred-thirty-one."

"Five hundred million what?" asked the little prince.

"Eh? Are you still there? Five-hundred-and-one million--I can't stop . . . I have so much to do! I am concerned with matters of consequence. I don't amuse myself with balderdash. Two and five make seven . . ."

"Five-hundred-and-one million what?" repeated the little prince, who never in his life had let go of a question once he had asked it.

The businessman raised his head.

"During the fifty-four years that I have inhabited this planet, I have been disturbed only three times. The first time was twenty-two years ago, when some giddy goose fell from goodness knows where. He made the most frightful noise that resounded all over the place, and I made four mistakes in my addition. The second time, eleven years ago, I was disturbed by an attack of rheumatism. I don't get enough exercise. I have no time for loafing. The third time--well, this is it! I was saying, then, five-hundred-and-one millions--"

"Millions of what?"

The businessman suddenly realized that there was no hope of being left in peace until he answered this question.

"Millions of those little objects," he said, "which one sometimes sees in the sky."

"Flies?"

"Oh, no. Little glittering objects."

"Bees?"

"Oh, no. Little golden objects that set lazy men to idle dreaming. As for me, I am concerned with matters of consequence. There is no time for idle dreaming in my life."

"Ah! You mean the stars?"

"Yes, that's it. The stars."

"And what do you do with five-hundred millions of stars?"

"Five-hundred-and-one million, six-hundred-twenty-two thousand, seven-hundred-thirty-one. I am concerned with matters of consequence: I am accurate."

"And what do you do with these stars?"

"What do I do with them?"

"Yes."

"Nothing. I own them."

"You own the stars?"

"Yes."

"But I have already seen a king who--"

"Kings do not own, they reign over. It is a very different matter."

"And what good does it do you to own the stars?"

"It does me the good of making me rich."

"And what good does it do you to be rich?"

"It makes it possible for me to buy more stars, if any are discovered."

"This man," the little prince said to himself, "reasons a little like my poor tippler . . ."

Nevertheless, he still had some more questions.

"How is it possible for one to own the stars?"

"To whom do they belong?" the businessman retorted, peevishly.

"I don't know. To nobody."

"Then they belong to me, because I was the first person to think of it."

"Is that all that is necessary?"

"Certainly. When you find a diamond that belongs to nobody, it is yours. When you discover an island that belongs to nobody, it is yours. When you get an idea before any one else, you take out a patent on it: it is yours. So with me: I own the stars, because nobody else before me ever thought of owning them."

"Yes, that is true," said the little prince. "And what do you do with them?"

"I administer them," replied the businessman. "I count them and recount them. It is difficult. But I am a man who is naturally interested in matters of consequence."

The little prince was still not satisfied.

"If I owned a silk scarf," he said, "I could put it around my neck and take it away with me. If I owned a flower, I could pluck that flower and take it away with me. But you cannot pluck the stars from heaven . . ."

"No. But I can put them in the bank."

"Whatever does that mean?"

"That means that I write the number of my stars on a little paper. And then I put this paper in a drawer and lock it with a key."

"And that is all?"

"That is enough," said the businessman.

"It is entertaining," thought the little prince. "It is rather poetic. But it is of no great consequence."

On matters of consequence, the little prince had ideas which were very different from those of the grown-ups.

"I myself own a flower," he continued his conversation with the businessman, "which I water every day. I own three volcanoes, which I clean out every week (for I also clean out the one that is extinct; one never knows). It is of some use to my volcanoes, and it is of some use to my flower, that I own them. But you are of no use to the stars . . ."

The businessman opened his mouth, but he found nothing to say in answer. And the little prince went away.

"The grown-ups are certainly altogether extraordinary," he said simply, talking to himself as he continued on his journey.

The fifth planet was very strange. It was the smallest of all. There was just enough room on it for a street lamp and a lamplighter. The little prince was not able to reach any explanation of the use of a street lamp and a lamplighter, somewhere in the

heavens, on a planet which had no people, and not one house. But he said to himself, nevertheless:

"It may well be that this man is absurd. But he is not so absurd as the king, the conceited man, the businessman, and the tippler. For at least his work has some meaning. When he lights his street lamp, it is as if he brought one more star to life, or one flower. When he puts out his lamp, he sends the flower, or the star, to sleep. That is a beautiful occupation. And since it is beautiful, it is truly useful."

When he arrived on the planet he respectfully saluted the lamplighter.

"Good morning. Why have you just put out your lamp?"

"Those are the orders," replied the lamplighter. "Good morning."

"What are the orders?"

"The orders are that I put out my lamp. Good evening."

And he lighted his lamp again.

"But why have you just lighted it again?"

"Those are the orders," replied the lamplighter.

"I do not understand," said the little prince.

"There is nothing to understand," said the lamplighter. "Orders are orders. Good morning."

And he put out his lamp.

Then he mopped his forehead with a handkerchief decorated with red squares.

"I follow a terrible profession. In the old days it was reasonable. I put the lamp out in the morning, and in the evening I lighted it again. I had the rest of the day for relaxation and the rest of the night for sleep."

"And the orders have been changed since that time?"

"The orders have not been changed," said the lamplighter. "That is the tragedy! From year to year the planet has turned more rapidly and the orders have not been changed!"

"Then what?" asked the little prince.

"Then--the planet now makes a complete turn every minute, and I no longer have a single second for repose. Once every minute I have to light my lamp and put it out!"

"That is very funny! A day lasts only one minute, here where you live!"

"It is not funny at all!" said the lamplighter. "While we have been talking together a month has gone by."

"A month?"

"Yes, a month. Thirty minutes. Thirty days. Good evening."

And he lighted his lamp again.

As the little prince watched him, he felt that he loved this lamplighter who was so faithful to his orders. He remembered the sunsets which he himself had gone to seek, in other days, merely by pulling up his chair; and he wanted to help his friend.

"You know," he said, "I can tell you a way you can rest whenever you want to. . ."

"I always want to rest," said the lamplighter.

For it is possible for a man to be faithful and lazy at the same time.

The little prince went on with his explanation:

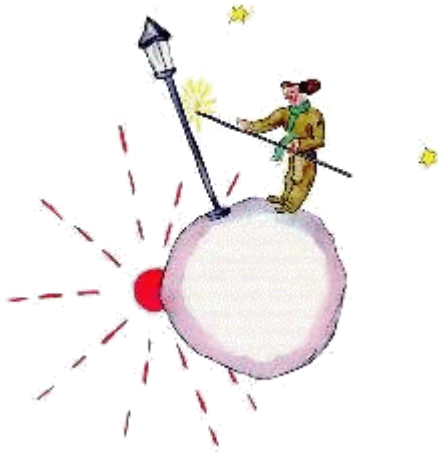
"Your planet is so small that three strides will take you all the way around it. To be always in the sunshine, you need only walk along rather slowly. When you want to rest, you will walk--and the day will last as long as you like."

"That doesn't do me much good," said the lamplighter. "The one thing I love in life is to sleep."

"Then you're unlucky," said the little prince.

"I am unlucky," said the lamplighter. "Good morning."

And he put out his lamp.

"That man," said the little prince to himself, as he continued farther on his journey, "that man would be scorned by all the others: by the king, by the conceited man, by the tippler, by the businessman. Nevertheless he is the only one of them all who does not seem to me ridiculous. Perhaps that is because he is thinking of something else besides himself."

He breathed a sigh of regret, and said to himself, again:

"That man is the only one of them all whom I could have made my friend. But his planet is indeed too small. There is no room on it for two people. . ."

What the little prince did not dare confess was that he was sorry most of all to leave this planet, because it was blest every day with 1440 sunsets!

---

i <https://www.odaha.com/antoine-de-saint-exupery/maly-princ/the-little-prince>